

Tandrčak

Dičiji list na bunjevačkom jeziku • Subatica, oktobar 2026. • Godina XIX

broj
215-216

RIČ UREDNIKA

Draga dico,

evo nas u oktobru mesecu, redovno smo zagazili u jesen. To nam kazivaje ladne i duge kiše, kraći dani al i sama priroda bojama lišća koje idu od žute do crvene. To su u prirodi često boje zrilosti i sazrievanja a oktobar je zato mesec berbi. Naši stari brali su kadgod u ovo doba godine po svojim vinogradima i voćnjacima. Sad je vreme da tunje zamriše s kredenca u kujni. Oktobar je i mesec kad se podsićamo vas draga dico, „Dičija nedilja“ je usmirena na to da vas podsiti da i vi imate nika prava. Radujemo se i ove godine susritu s vama i nadamo se da ćete uživati u programu koji je pripravljen samo za vas.

Urednik:

Tihomir Kujundžić Matković

Tehnički urednik:

Tihomir Kujundžić Matković

Lektor:

Nikola Stantić

Ilustracije:

DALL-E

Saradnici:

**Ana Vojnić Kortmiš, Olja Berta,
Slađana Marković Štetak**

Tiraž: **1.000**

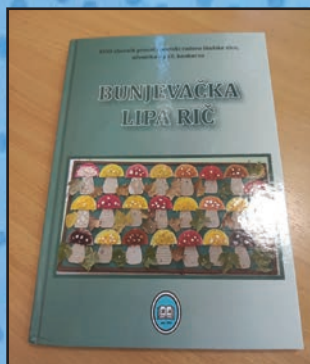
Štampa: **Rotografika, Subatica**

List je upisan u Registar javnih glasila Agencije za privredne registre Republike Srbije pod registarskim brojem: NV000431

COBISS SR-ID 228104199

CIP - Katalogizacija u publikaciji Biblioteke Matice srpske, Novi Sad
087.5

Završen konkurs “Bunjevačka lipa rič”

Ko i dugi niz godina unatrag, još jedan literarni konkurs za male stvaraoce priveden je kraju. Divanili smo sa učiteljicom **Slađanom Marković Štetak** o tom koliko je zadovoljna odzivom, ko i šta dalje slidi u nizu aktivnosti vezani za ovaj konkurs. Ona je tim povodom kazala slideće:

Završen je još jedan konkurs “Bunjevačka lipa rič”, pristigo je lip broj dičiji prozni i poetski radova. Drago mi je što je to stalna okolnost od kako sam ja nosilac ovog projekta. Ono što sad slidi je angažovanje stručnog žirija u odabiru najuspišnijih radova, po uzrastu i kategoriji.

Tu imamo starosne grupe najniži razreda, dicu do 4. razreda, potom sridnji uzrast do 8. razreda i stariji uzrast su sridnjoškulci. Tematske grupe su ko i ranije poetska i prozna.

Mi se štampanom zborniku nadamo do kraja tekuće godine, svakako radimo da bude tako. Što se tiče javnog proglašenja najbolji radova, to će bit upriličeno tradicionalnom manifestacijom u Bunjevačkoj matici, na početku iduće godine.

Da navedem i to da je ovo sad već 19. zbornik po redu, što znači da ćemo nagodinu imat i jedan lip jubilej tim povodom.

Na kraju, da napomenemo da stručni žiri ostaje u istom sastavu ko i prošle godine. Njega će činit: **Geza Babijanović, Mijo Mandić i Tamara Babić.**

T. K. M.

Od početka nuz bunjevački

Ričima učiteljice “Faljen Isus, dico” i otpozdravom đaka “amen uvik” za devet mališana OŠ “Đuro Salaj” počeo je prvi čas bunjevačkog u novoj školskoj godini, 2026/2027. Za njevi sedam godina utisaka je i priviše. Škola i njezini hodnici, fajn novi lica, knjige i domaći, obaveza koje prija nije bilo... Positili smo baš te mališane, koji su od prve godine osnovne škole upisali bunjevački jezik s elementima nacionalne kulture. Zanimalo nas je kako im se čini nastava na bunjevačkom, ko i kako su i zašto upisali bunjevački. Naravno, nije nikako čudo da je dicit kod učiteljice **Jelene Vukčević** uvijek zanimljivo. Ovom prilikom, zadatak časa je bio izrada plakata sa motivima cvata suncokreta. Jedna ekipa je koristila sunderčiče, a druga, mlađa, se okušala u neobičnoj tehnici crtanja dlanom umočenim u boju. Dok su se dica navikavala na ovaj slikarski poduhvat, divanili smo s prvacima kojima će ovaj čas sigurno dugo ostati u sjećanju, možda čak dok ne počnu razmišljati o tom koju sridnju školu upisati.

Una Matić, učenica 1. razreda voli bunjevački i čula je od mame za taj predmet. Pa je tako došlo i do odluke da se upiše. Dopada joj se što je nastava počela crtanjem i sigrom s novim drugarima. O svojim očekivanjima od ovake nastave, kazala je: **“Želim ići na bunjevački i naučiti još o Bunjevcima.”**

Slične utiske Uni ima i **Nemanja Jakurina**, također učenik 1. razreda. O tom kako se upisao na bunjevački on je kazao: **“Na bunjevački sam išao još u vrtiću, a sad idem i u školu. Upisala me mama.”**

Da su članovi porodice najbolja preporuka za upisa na bunjevački, posvidočila nam je i **Sara Šimić**. Ona je o tom kazala: **“Meni je starija sestra upisana na bunjevački, pa sad kad sam krenila u školu i ja sam tila ići na te časove.”**

Virujemo da će ovo troje mališana, ko i svi njevi ostali vršnjaci nuz bunjevački sigurno koracati iz jedne školske godine u drugu. Ima stvarno tušta zanimljivi stvari koje čekaju da budu naučene. Prvi čas sa malim prvacima je brzo prošao, al opšte se nije završio bez lipi rezultata. Kako su ispali gori pomenuti cincokreti možete viditi na stranicama nove rubrike u Tandrčku pod nazivom “Misek u znaku”.

T. K. M.

Čas bunjevačkog u Tavankutu

Učenici viši razreda OŠ "Đuro Salaj" imali su časove bunjevačkog na jedan baš autentičan način. Positili su Tavankut i tamo se sustrili sa svim dnevnim obavezama Bunjevaca koji još uvijek žive nikim tradicionalnijim načinom života od varoškog. Nuz njevu učiteljicu **Jelenu Vukčević**, obašli su fajin u jednom danu. Obašli su centar Tavankuta, positili seosku crkvu, fudbalski stadion OFK "Tavankut", brali šljive u voćnjaku, obašli zasade krastavaca, vidili kako se

i dan danas drži krupniji josag, prisustvovali bušenju bunara, a povr svega, niki od đaka imali su unikatnu priliku i provozat se traktorom kroz selo. Pa eto, jedan stvarno ispunjen dan i časovi bunjevačkog baš tamo di taj način života još uvijek odoliva vrimenu koje se sve brže i brže prid našim očima minja.

T. K. M.

Bajmačani napravili makete salaša

Sa časova bunjevačkog navikli smo dobijati razne crteže i rukotvorine, al ovo što su nam vridna dica iz Bajmaka i njeva učiteljica **Svetlana Mormor** poslali, zaslužuje svoj poseban mali stubac i posibne pofale! Bajmačani su napravili virnu maketu salaša. I to ne jednog, već dva! Možda će kasnije imati inspiraciju da naprave tarabu oko cilog salaša i mali đeram u avliji, eto nek njim bude inspiracija za slideći korak. A mi ćemo uvijek nać mista u novimama za ovako kreativne i lipe stvari.

T. K. M.

Podiljeni paketići BNS-a

Ko i svake godine, povratak u škulske klupe za mališane koji pohađaje izborni predmet Bunjevački jezik s elementima nacionalne kulture, ne znači samo nove obaveze. Njima su uručeni paketići sa škulskim priborom ko i čitanke bunjevačkog za razred u koji su pošli od ove jeseni. Za to se i ove godine postaro Nacionalni savit bunjevačke nacionalne manjine.

Bili smo u OŠ "Ivan Milutinović" u Subatici kako bi u jednoj od škula zabilježili taj događaj, al i da pitamo nike vaše drugare i vršnjake kako im se sviđa je paketići. Darove BNS-a dicit je podilila njeva učiteljica **Slađana Marković Štetak**.

Dok su dica prigliedala paketiće i sumirala utiske, divanili smo s đacima o njevim utiscima. **Marku Toljagiću**, učniku 7. razreda paketić se zdravo dopo. Naročito flomasteri, jel kako kaže zdravo voli bojadisat i crtat na časovima bunjevačkog. O tom zašto ide na bunjevački još od prvog razreda, kazo nam je slideće: **"Na bunjevačkom volim što učimo nove riči i običaje. Dosad sam zdravo više naučio o svojoj kulturi."**

Paketić se zdravo dopo i **Dunji Dulić**, učenici 3. razreda OŠ "Ivan Milutinović". O tom šta joj se najviše dopalo ona nam je kazala: **"Sve mi se zdravo sviđa, al sveska mi je najlipša."** Dunja je za razliku od svojeg drugara prošle godine upisala bunjevački, al ko i Marko ona takođe zdravo voli crtat pa virujemo da će se poklonjeni flomasteri friško potrošit, al zato su i dobijeni. Da časovi bunjevačkog budu zabavni, zanimljivi, al i poučni.

T. K. M.

Čela

Bila je lala u bašči cvala,
Na nju je sletila čela mala.
Zbog žutog praška ona je stigla,
Kad ga je skupila u vis se digla.

Košnici svojoj ona žuri
Jel brzo stiže reče,
A od praška žutog
Med će da poteče.

Vridne su čele tušta radile,
A ruka starog čelara
Med iz košnice su vadile.

Vojnić Tunić Petar

Fudbal

Digod krenem,
još se vratim
uvik je u meni —
jedna želja šaputava.
Donosi je zora plava
i dani s jeseni.

Najvećma od svega ja želim
fudbal dobro znat —
toj se misli baš veselim.
Da jedared možem i ja
gol ko Mesi dat.
Dat i likovat.

— Pa zašto te tata nije
finte naučio?
Zacigurno bi u škuli
dobar igrač bio.
Brz si, spretan, jak, okretan...
U čemu je fora?

— Al moj tata uvik kaže
tušta radit mora.
Ja ga čekam srid avlije,
sigrat bi se s njime tio...
On mi veli — Zovi didu,
zdravo sam se umorio.

— Još kako da didu zovem!?
Mojeg didu noge bole.
Teško mož da ide, trči,
pa ko da me lopte uči?
U sokaku nema dice,
ni drugara sa ulice.

— Zato sad ja samo gledam
i baš me je blam, svi u škuli fudbal jure —
a ja — stojim sam.
Al suzicu — izdajicu
sakriću pod trepavicu.

— Kakvu suzu izdajicu?
Kakvu crnu trepavicu?
Ne smiš ti tugovat više —
dica triba da se smiše.
Prođi ispod svoje duge
i nestaće tvoje tuge.
Sve što triba ćeš doznat —
u se moraš virovat.

Ana Popov

Orlovi i golubica

Bio jedared niki kralj, koji je osto brez žene, a imo je tri-naestoro dice. Dvanaest sinova i jednu ćer neobične lipote. Žalost je kralja držala dvanajst godina, i u to vrime bio je ciguran da se više neće ženit. Misto tog davo je sirotinji darove, i redovno je išo ženi na grob.

Al jednog dana on sustrije lipu curu putom, i oma se u nju zaljubi, toliko da je nedugo potom i oženi. Nije prošlo tušta vrime od tog slavlja, shvati kralj koga je oženio. Cura, koja mu je postala druga žena i kraljica, bila je zapravo zla čarobnica a imala je svojeg sina, kojeg je tila progurat da postane novi kralj. Kralju se to nije dopalo i često su se prepirali oko tog. U toj namiri su joj najviše zapravo smetala kraljova dica.

Zla maćeha je dugo kovala savršeni plan, i kad se dositila kako da se riši kraljove dice, čekala je strpljivo prvu priliku. Kad je kralj oćo u bitku i nije ga bilo danima, maćeha shvati da je kucnio ćas. Obašla je sve odaje kraljevi sinova, i svakog od nji magićnim rićima pritvorila je u orla. A kraljevu ćer pritvorila je u golubicu. Čarobnica je zadovoljno posmatrala s prozora u kojem pravcu lete orlovi, a pod pendžerom joj je sidio niki starac bile brade.

– Šta tražiš tu, starće? – upita ga čarobnica.

– Došo sam posvidočić o tom što si učinila – odgovori joj starac.

– Znaći, vidio si šta sam uradila?

– Vidio sam – potvrdi joj on.

– Onda postani to što ti naređivam – izgovori to čarobnica, a starac nestane u zraku svitlosti.

Ona se u istom trenu pritvori u aždaju, pa kad shvati da je začarala i sebe, potraži u paniki misto di bi se sakrila. Da sve bude gore, koga kog bi sutrila na tom putu, umro je od njezinog pogleda, a med njima bio je i njezin sin jedinac. Ubrzo je ćitav dvorac posto uklet, i niko se nije usudio kroćit u njega, plašeći se smrtonosnog pogleda aždaje. Za to vrime princeza koja je bila pritvorena u golubicu letila je za svojom braćom, al ne mogavši ji stignit posustala je i sletila na jedan križ nuz put, da se odmori. Tu je tužno počela gugutat, pa je ćuo starac bile brade kako se žalosti nad sudbinom svojom i svoje brade.

– Zašto plaćaš lipa golubice? – upita je starac.

– Plaćem nad sudbinom moje brade koji su pritvoreni u orlove pa sad lutaje bez cilja i spasa. Plaćem i nad svojom sudbino što sam pritvorena u golubicu koja se po cili dan mora sakrivat od ptica grabljivica.

Starac je utiši rićima:

– Ne roni suze, mala golubice, tuga će tvoja uskoro proć.

Onda starac zagladi golubicu po glavi i ona se ćudom nikim pritvori opet u divojku kaka je i ranije bila. Njezin srići nije bilo kraja.

– Fala ti što si skinio ćini s mene, al možeš li mi pomoć da povratim i svoju braću? – upita ga princeza.

Starac joj na to pruži somun kruva koji se nemož potrošić, pa joj reće:

– Ovaj somun moć ranit iljadu ljudi u iljadu godina a da se nikad ne smanji. Idi prema zalasku sunca, i ćuvaj suze koje isplaćeš putom u ovoj boćici.

Potom je blagoslovi, i nestade. Princeza je putovala brez prekida skoro godinu dana, i došla je do granice sa onim svitom. A na toj granici je Smrt čuvala veliku gvozdenu kapiju s koje se prilazi iz ovog sveta u onaj drugi.

– **Stoj, princezo!** – progovori smrt – **ne možeš dalje, jel se nisi oprostila sa svitom iz kojeg dolaziš.**

– **Pa šta da radim? Zar da se vraćam natrag brez moje mile braće?** – upita princeza.

– **Tvoja braća svaki dan doleću do kapije koju čuvam i pokušavaju proć na drugu stranu jel ne vole ni obličje u kojem su, ni svit u kojem moraju taki živiti. Zato ji svaki dan vijam dalje od kapije, jel njima ko ni tebi još nije došlo vrime. Oni će se i sutra vratiti jel njim je lako doletiti, a kako ćeš ti kad nemaš krila?**

Princeza gorko zaplače kad ugleda oko sebe bezdan tako dubok da mu se dno nije vidilo, pa pomisli da je pravo čudo kako su i njena braća orlovi mogli doletiti do kapije. Al onda se princeza siti riči starca koji je savitovo, pa krene plakat i punit bočicu suzama dok nije bila puna. Potom začu lepet krila iznad glave, i ugleda dvanaest orlova kako kruže iznad nje.

Orlovi počеше kandžama žuljat kapiju, da ji Smrt pušti na drugu stranu, al Smrt sačuva i ovaj put kapiju od uljeza. Orlovi su se već spremili odustati i kreniti natrag kad ugledaše svoju sestru oni istog trena slete doli da se s njom pozdrave. Kad su se svi s njom pozdravili, milujući kljunom njezino lice, ona ji poškropi suzama i od dvanaest orlova ponovo bi dvanaest prinčeva.

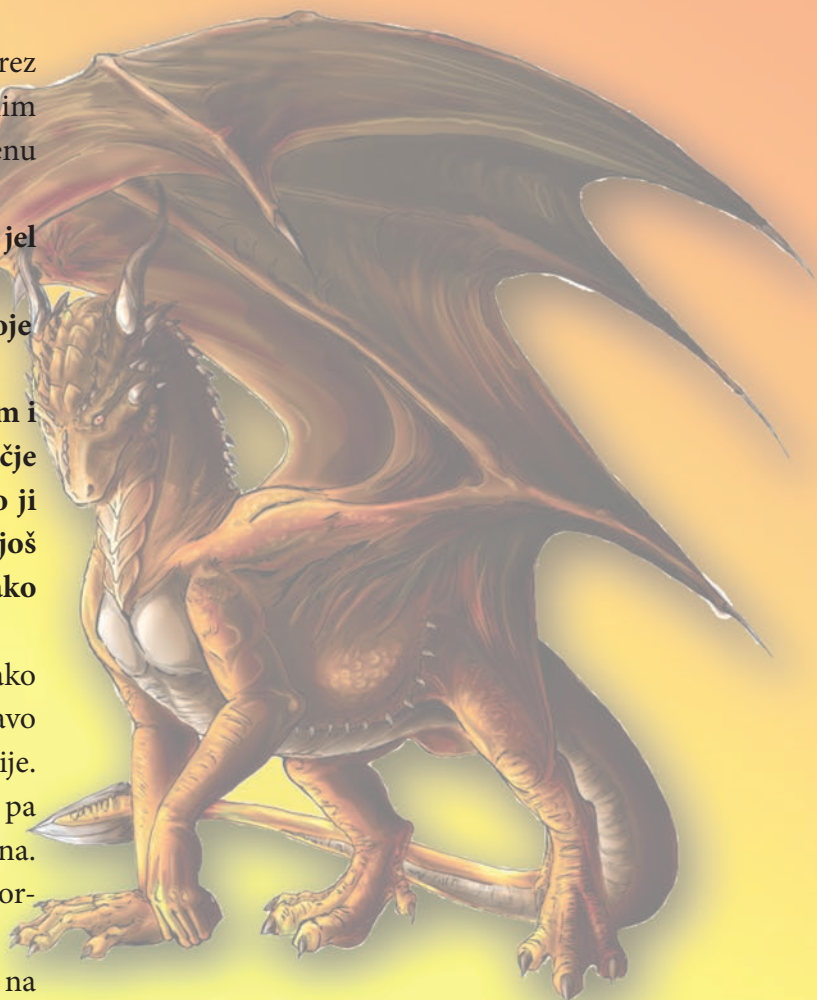
Onda razmine med sobom somun koji se nikad ne smanjiva i utoliše svi glad. Al kad su to obavili, stanu se nadmudrivati kako će se vratiti natrag iz ambisa kad više nemadu krila. Dok su se braća nadmećala kako će riješiti problem, princeza se krene moliti na kolinima i ubrzo se pojavi džinovska tica praćena zracima ko da izlazi sunce, ukrašena svim mogućim bojama.

– **Šta zapovidaš?** – upita džinovska tica princezu.

– **Odvedi nas iz ove nedodijelice natrag u naše kraljevstvo.**

– **Odneću vas na mojim leđima, al moraš znati da će put trajati tri dana i tri noći, i da za to vrijeme morat ist da bi mogla letiti. U suprotnom svi ćemo propasti u provaliju brez dna.**

– **Imam somun koji se nikad ne smanjiva, to će te raniti dok nas budeš nosila** – odgovori joj princeza.

Pošto je tica pristala da ji nosi, svi su joj se popeli na leđa i opet je bilo komotno i fajn mjesto.

Nije prošlo dugo, krene duvati jak vitar i otme princezu somun iz ruku, pa propade doli u ambis. Princeza je sad drćala u stravu čime će raniti džinovsku pticu. Dva je dana princeza ranila tiku tako što je sikla od svoji podsućkanja, pa davala tici.

Kad su se vratili u svoje kraljevstvo, došli su tamo u vrijeme kad njim se otac vraćao iz rata ko pobidnik, i velika je radost bila što su se našli ponovo. Kad su mu ispričali šta je sve uradila njegova druga žena, kralj pošalje jednog od svoji ljudi s ogledalom u dvorac, i kad ga je aždaja krenila napast, sama je sebe u odrazu ogledala usmrtila. Potom su prinčevi aždaju spalili i prosuli njezin pepeo nuz vitar. Mir i spokoj je ponovo zavladao kraljevstvom. Kralj i njegova dica još puno su godina živili sretno i zadovoljni.

Po motivima poljske narodne pripovetke
napisao **Tihomir Kujundžić Matković**

Popo i skitnica

Bilo je to jedared ... digod ... ta ni baš tako ni važno ni kad ni di se zgodilo, važno da jeste ... jer je poučno. Bio tako u jednom malom mistu, u jednom selu, jedan gospon popo, koji je uvijek sam sebi užnu kuvo. Uvijek je on kazo da on to najboje zna, a bio je bogme vrlo zauzet za svoj trbu, pored svi svoji poslova.

I tako jedan dan ko i obično kad je već kupus odviše kiso bio a i disnotor je davno prošo pa se već i meso iz soli vadilo, metnio popo kuvat kiselog kupusa na špoljer. Pripravio velik crven lonac na bile bobbe, užario vatru i nastavio u stranu užnu.

Kako je kujna bila do sokaka, a špoljer pod pendžerom, nebil popo, jel, vidio šta se i napoju u selu dešava, e baš kroz taj pendžer ga spazio jedan skitnica i dok je soka-kom šeto i po taški prituro, i to baš u onom momentu kad je popo prasetovu glavu spuščo u kupus.

E što se popo veselio, sve se zarumenio, pa se po bradi češko i po trbuvu se lupko. Velikom varnjačnom je ilo promišo i zelenim poklopcom poklopio,

još se i debeli maćak u pendžeri namistio pa se dobro protego i linjo namigivo na livo oko. Iz malog džepa na prusluku izvadio je popo sate, otrljo ji o maramicu, pa ondak i očale, namistio ji pa se u čudu trgo i krenio se žurit u drugu sobu, cigurno je okašnio digod. Onda se skitnica lagano primako pendžeru, pa se propo na prste ne bil boje vidio, di će popo. I tek onda je ostio onaj miris prasetu u kupusu, ta cili sokak je miriso, sve mu se nos raširio a voda krenila na usti. Stao se skitnica primišljat šta da radi, pa šta da radi?

A tako mu mriši, sve će mu već pozlit, ta gladan je. Nema mu druge, isprazni tašku u jendek, ono malo sitnica što je bilo u njoj, i u tri koraka pravac na kapiju kod pope. Kad je otvorio, onako bojažljivo, pa samo glavu proturio, imo je šta i vidit, velika avlija, a u njoj sve pod konac, i nigdi nikog. Polako se uvuko i krenio se prema ulaznim vratima, jedinim na dugačkom ambetušu. Sad je već još jače ostio miris, i znao je da je na dobrom putu. Ušo je, razgledo i prvo što mu je za oko zapalo bio je lip, novi,

crni šešir na klinu. Oma ga skitnica u jednom potezu skinio i u tašku s njim, na cigurno. Onda se primako vratima od kujne a cakla se sva zamaglila, poklopac sve skače, pope nigdi, jedino se mačak otego i drima.

Ude skitnica slobodno ta ni mačor se nije probudio, pa se dovati varnjače, izvadi prasetovu glavu pa i u nju u tašku, samo malo dalje da se šešir ne ukalja. I tek što je to svršio, čuje korake iz druge sobe, a on siroma šta će, uvatiće ga u krađi, dositi se pa stane vikati:

„Alo, alo, gospon popo, ta imal koga živog ode?”

A iz druge sobe, čuje se već sve bliže: **„Jevo me, tu sam, ko je sad došo kad je vrime užne?!”** ljuto će popo i već se na vrati od kujne pojavio. **„Šta ti triba, ta ne vidiš da je skoro podne, a znaš da i zvonit još moram, znaš li ti da je zvonar nogu slomio?”**

„Znam sve, al hitno je gospon popo, ta moram vam se ispovidit, al oma, el nikad”, reče mu skitnica. Pa sad ni popi baš bilo drago, al šta će ta popo je, mora ga ispovidit, i tako sidnu oni za astal a skitnica se primakne ko da mu na uvo šapne grije i kradom ukrade popi one sate iz prusluka, što ji vidio kroz pendžer.

„No kaži, šta si tako veliko zgrišio, i da se razilazimo, ta znaš li ti kaliko je sati?”

„Pa jeto ... kako da vam kažem ... ta znate ... ovaj ... baš o tim je i rič, o satima, znate ukro sam sate” kaže skitnica i pokaže ji, pa ji metne prid popu na astal. **„Ju naopako”** – sav će uzbunit popo, **„Ta di si vidio ukrast čoviku sate, au, sram da te bude i od Boga i od čeljadi. Oma da si vratio sate čoviku, esil me čuo, da si vratio sate čoviku!”**

„Kako Vi kažete, ta Vi najbolje znadete, gospon popo, na izvolte sate”, i još bliže mu gurne sate onako sav skrušit i u brigi.

„Ta nemoj se praviti lud, vrati čoviku sate, mene si našo zamajavat”. Još srditije odgovori popo. **„Pa jevo, gospon popo, jevo vam sate, uzmite, na”** molećivo će skitnica. **„Ta s tobom se nemož divanit, sa mnom si se našo dotiravat, kažem ti lipo da vratiš sate čoviku, i da mu se najlipče izvineš.”** Sad već sav nerozan još jedared mu popo objasni.

„A, izvinte, ako taj čovik neće natrag svoje sate, iako ja uporno vraćam i ... i ... i jeto nudim mu, natrag ono što je njegovo”, upita skitnica popu koji je sad već ko na iglama sidio i sve se od stoca odskakivo.

„E ondak je to druga stvar, ako ga čovik neće natrag ondak ga zadrži za sebe, ondak je tvoj”, odvrati mu popo zadovoljan što su našli ršenje za sate.

I tako skitnica slegne ramenima i brzo zgrabi sate pa i nji u tašku, o kako je velika to taška bila. Odmakne se od pope pa nastavi ispovid: **„Znate, kad sam unišo u kuću kod čovika ja skinio šešir.”**

„Bože, pa lipo od tebe i triba skinit šešir kad digod uniđeš, u crkvu, el u kuću, ma bilo di da ulaziš skine se se šešir. To je jako lipo od tebe, jako lipo. Ta to nije grij.” Poučavajući ga popo objasni mu.

Skitnica sav zadovoljan, sad već ohrabrit, nastavlja: **„A znate, kad sam vidio svinjče u kupusu, oma sam ga istiro, jel to grij, gospon popo?”**

„Ta di bi bio grij kad si čoviku korist napravio, istiro si svinjče iz štete.”

„Ubuduće uvijek tako postupi, i budi zadovoljan svojim postupkom.” Ohrabrujućim glasom završi popo i ustade. To je bio znak da je dosta divana i da je gotova ispovid. Potapša skitnicu po ramenu i isprati ga par koraka po ambetušu, a skitnica sav zadovoljan što nije ništa zgrišio, i što mu je sve oprostito pa još ni pokore ni dobio, veselo pođe, pozdravi se s popom i žurno napusti ne samo kuću nego i sokak.

E, al onda se popo stao vrtiti, au sad već ima blizo podne, tribalo bi zvoniti, pruži ruku u džep da vidi kaliko ja sati al ne nalazi sate. Ju, onda je ukapiro šta mu se trevalo, pa njegove sate je skitnica ukro. Sav ljutit stane se žurit za njim pa da će dovatit šešir a ni njega, a zna da ga je obisio na klinu. Ju, pa o njegovim šeširu je skitnica divanio. A svinjče ... kupus ... užna, ondak se siti, pa da belaj bude još veći, uleti popo u kujnu, pa zgrabi za onu varnjaču, i mačka poplaši, i stane mišat po kupusu al nigdi prasetove glavice, trči varnjača kroz kupus, al prase ne vija. **„Au, ala si me nasamario, a ja ti još ni pokore nisam dao”**, sam je sebi popo u bradu mrmljo, al sve zabadava, kad je voz već oco, osto mu jedino mačak oko noge da mu se trlja.

I zapamtite dico, prase iz kupusa uvijek istirajte, al zapravo, a šešir, pa digod da uđete el žensko čeljade sustrijete, uvijek ga skinite.

Po kazivanju **Stipana Budimčevića**
u pripovijetku priredio **Željko Zelić**

Nije pisma kriva

Snaš Marcela je najstarija žena u našem sokaku, al se još uvijek dobro drži. Velika je divandžinca, al, opet, zna miru. Zbog njezinog iskustva i bistrog rasuđivanja ljudi je uvažavaje, vole i poštivaje.

Juče je, po dogovoru s mamom došla da joj ništa sašije.

– Site snaš Marcela – kazo sam – mama je samo očla do pošte, oma će doć. Red je, pomislim, za to vrime praviti joj društvo, i tako i uradim. Nisam dobro ni sio, ona je otpočela divan.

– E, evo Materice samo što nisu. Jel se spremaš ić čestitat?

Kažem da ću ić a ona se raspitiva kako ću, kojim ričima čestitat.

– Pa s pismicom, odvratim – a i kako bi drugačije. I ja joj časkom izdeklamujem:

– Faljen Isus, gazdarice! Čestitam vam Materice. Ja sam došo priko mora da mi date malo ora. Snašla me je strašna muka, da mi date i jabuka, Vidio sam i ovaca, da mi date i novaca. Napolju je zdravo zima molim jednu čašu vina!

– I, šta ti onda daju? Sve što si u pismi spomenio? – pita dalje.

– Pa da – kažem.

– Ora, jabuka i novaca dobijem

svagdi a od obadve majke dobijem još štogod, ko napriliku, šal, rukavice, čorape, pidžamu, majicu a i čokoladu jel bombonjeru.

– A šta je s vinom – ona će.

– Fui – odvratim – nit mi nude, nit bi ja pio.

– Tako sam i mislila i dobro da je tako. Nije alkohol za dicu i zašto da se onda pismom ište vino? Da se ja pitam, ja bi pismu skratila i vino ne bi ni spominjala – samouvireno je divanila snaš Marcela i nastavila: – Nije dosta što se piće i pijanstvo spominje u skoro svim novim pismama pa ne

mora i u pismici za taki veliki svetac ko što su Materice. Ni vrime se više ne ravna po kalendaru, pa je pitanje jel je „napolju zdravo zima”.

Tu je divan bio prikinut, stigla je mama i oma se latila da porubi na mašini komad nikog šarenog snaš Marcelinog materijala. Snaš Marcela je i njoj prine-la maloprijašnju tvrdnju da bi najbolje bilo pismicu skratit.

– Pa nek skrati, ne marim! Važno je da ode čestitat majkama, tetama, strinama i ujnama. Majkama obaško, one uvijek kažu da su ga željne, pa bi ji mogo i češće obalazit. Samo ko bi onda piljio u računar?

Ja sam sidio na drugom kraju sobe i sve slušo. Mama se paštrila da prid snaš Marcelom sakrije svoje neraspoložen-je i brige s kojima se svakog miseca vraćala s pošte di je za rpu računa os-tavljala skoro svu platu. Snaš Marcela to nije mogla znat i zato je nastavila divan na istu temu.

– Znaš, to za vino ja divanim iz na-jbolje namire. U vrime kad sam ja bila dite čestitat se išlo i po udaljenim salašima. Di će mala dica toliko zupat već su išli stariji derani – čavrgani. Divanilo se da je jedan domaćin, ko-jeg su svi znali ko pijanduru, u vinske čaše mećo gvozdene novce, a onda su gvozdjenjaci vridili ne ko sad, pa kad čestitari popiju vino, novci su njevi.

Ti se još, moždar, nisi ni rodila kad se tako dogodio i jedan nemili događaj.

Ja sam naćulio uši da čujem šta je bilo, al je ona utišala glas a meni zazvonio mobilni. Snaš Marcela je samo na kraj pripovitke dodala:

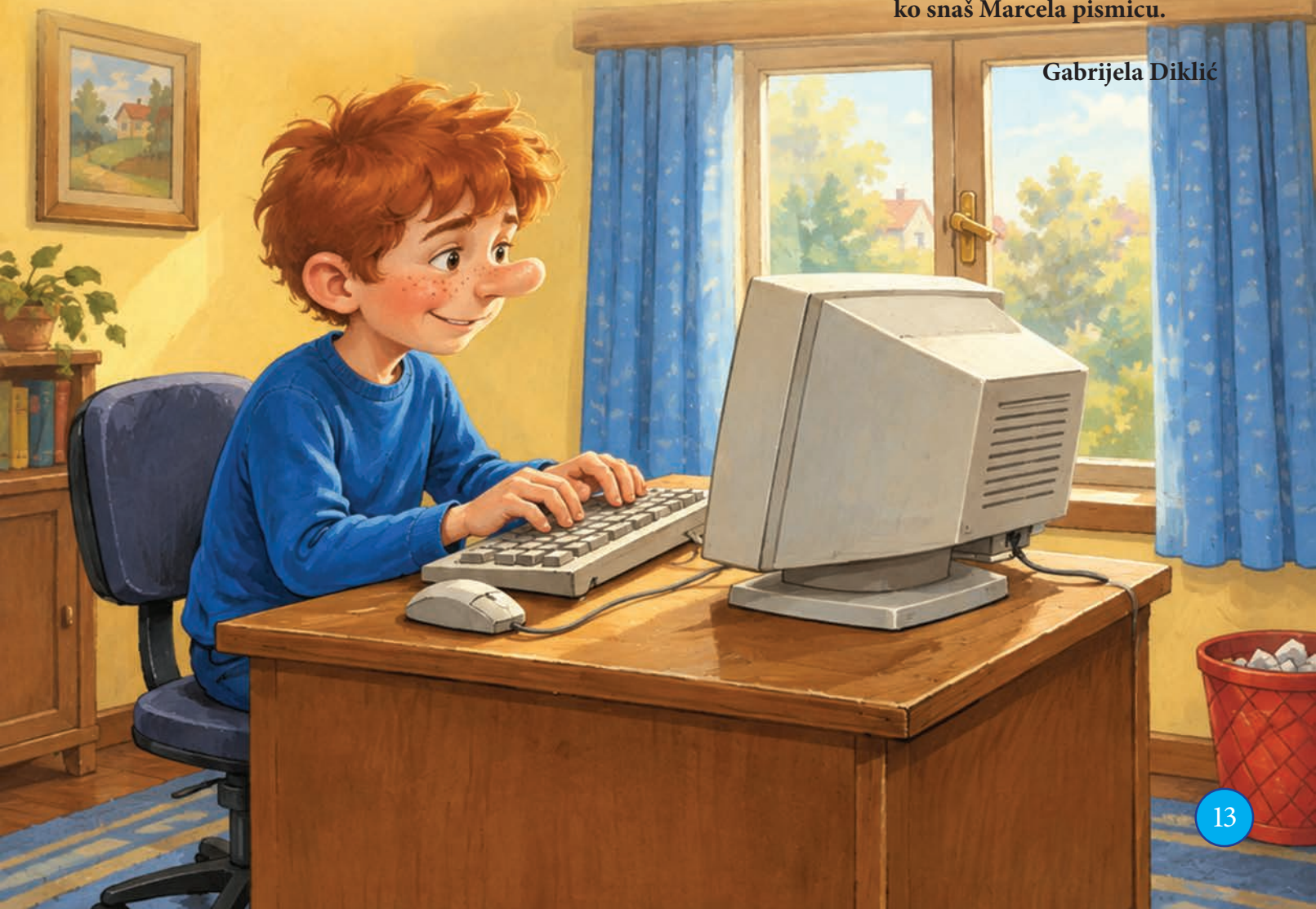
– Istina, ne triba krivit pismu već nerazumne ljude!

– Evo – kazala je mama – porub je go-tov.

– Fala ti, ja bi iglom morala čitav dan bockat – kazala je snaš Marcela usta-juć.

Mama je zaustavljala al se ona nije tila više zadržavat. Kad je očla, mama je one uplatnice raširila po astalu, izvadi-la iz kuverte novce i uzela olovku i pa-pir. – Uh – pomislio sam – samo da mi ne skrati vrime za računar i džeparac ko snaš Marcela pismicu.

Gabrijela Diklić

Zec na spavanju

Jedared krene u varoš na pijacu niki momčić, bilo je lipo vrime pa je išo priko njiva, da prija stigne. Išo je tako po ničijoj travi. Kad na jednom mistu vidi zeca kako spava, momak se zagleda u njega pa kaže sam u sebi:

-”Sad ću ja zeca uvatit, pa ću ga prodat na peci pa ću kupit kokošku. Kokoška će sneti jaja i izleć pilića, ja ću ji sve prodat, pa ću kupit prase, kad prase naraste biće to lipa krmača, pa će onda ona imat još prasica.

Ja ću ji prodat sve pa ću kupit tele, kad tele naraste, biće od njega krava, ja ću je onda prodat pa ću kupit ždribe. Kad ždribe naraste to će bit lip konj, ja ću ga uzjašit, više neću morat ić pišice. Jašit ću šorom di ima divojaka, da vide kakog konja ima. Ja ću samo vikat “đia, đia, đia!”

Od tog se zvonkog glasa zec naglo probudi i poplaši, pa brzo krene bižat. A momak oma za njim, al badava. Zec je zec. Ostane tako momak i brez zeca i brez konja kojem se naglas ponado.

Ana Vojnić Kortmiš

Noćni leptiri

Kad pomislimo na leptire prva asocijacija su nam insekti čija krila su fascinantna po više osnova. Šarena su, savršeno simetrična i aerodinačna. Oni sleću s cvita na cvit po cili dan. Al ima leptira koji su bitno drukčiji, njeva krila nisu stvorena za divljenje već za neupadljivost. Ne kreću se danju već noću. To su noćni leptiri, koju čine mnoge podvrste. Nike su manje od nokta na malom prstu a nike imaju raspon krila i do 20cm.

Podila noćni leptira

Sovice - ovu podvrstu uglavnom karakterišu tama i šarena krila.

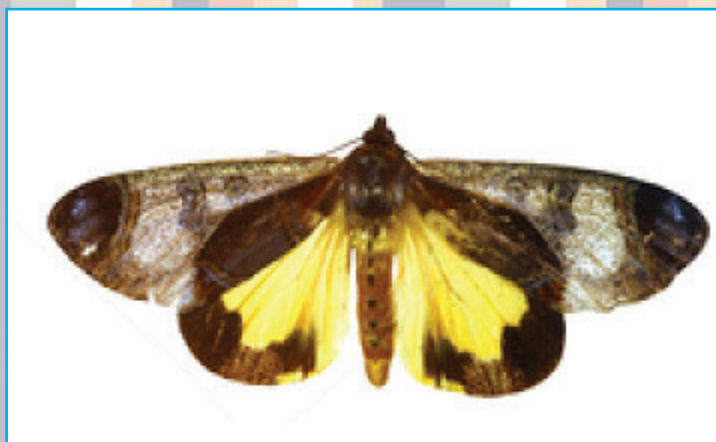
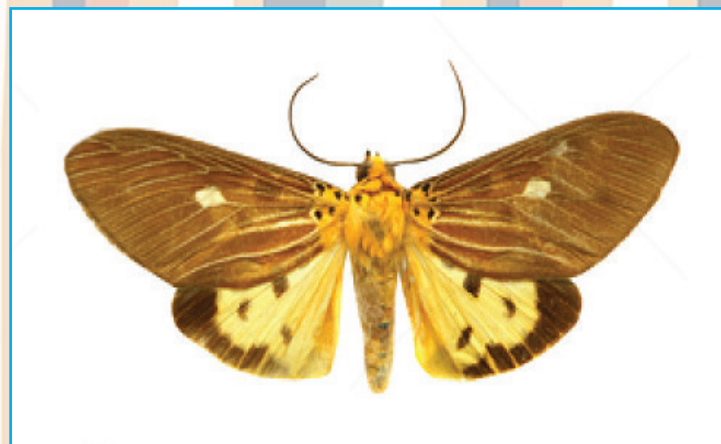
Moljci - Ovo je uglavno podvrsta sitni noćni leptirova jednolične boje, smatra se štetočinom.

Svilci - Poznati su po fazama gusenice i leptira, ko i svilenim nitima koje proizvode.

Jastrebovi - Ovo su snažni letači sa jakim krilima koja su uglavnom uska i duga. Nike vrste su čak u stanju letit u mistu, ko tica kolibri.

Šta idu noćni leptiri?

Ilovnik noćni leptirova u velikoj miri zavisi od tog koliko su stari, ne di se nalaze. Idu se su najčešće listovi biljaka dok su u fazi gusine. Kad dobiju krila rane se nektarom cvita, slično ko i njevi rođaci koji po danu obalaze cvice. Nike vrste noćni leptira opšte ni ne idu ništa, žive od energije koju su nakupili u fazi gusine a koja je priostala.

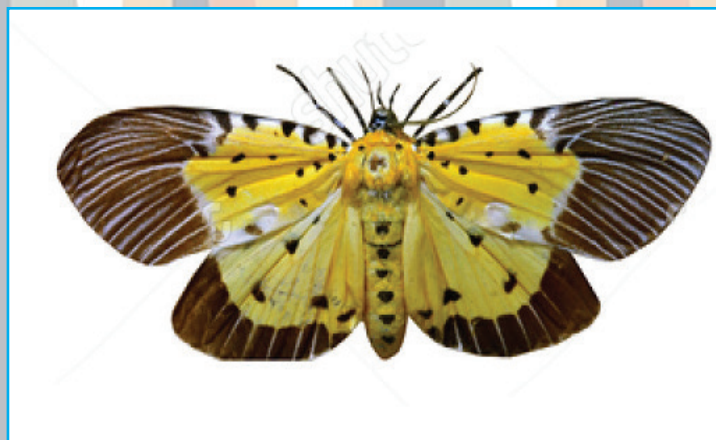
Stanište

Da bi se noćni leptiri digod nastanili tribaje im odgovarajuće biljke, vegetacija od koje žive. Naravno, neće se zalipit samo za nju. Možemo ji nać u šumama, na livadama, moćvarama...

Kako noćni leptiri žive noćom a danju se kriju, imaju manje grabljivica od njevi rođaka koji po danu skuplja je polen. Ipak, ni noćni život nije brez predatora. Noćni leptiri često strada je u slipom rojenju oko noćne rasvite. Okupiće se čak i oko baterijske lampe koju duže svitli. Ovo se često kobno završi po leptira, ubije ji toplota el grabljivica koja lako uočava rojenje iz daleka.

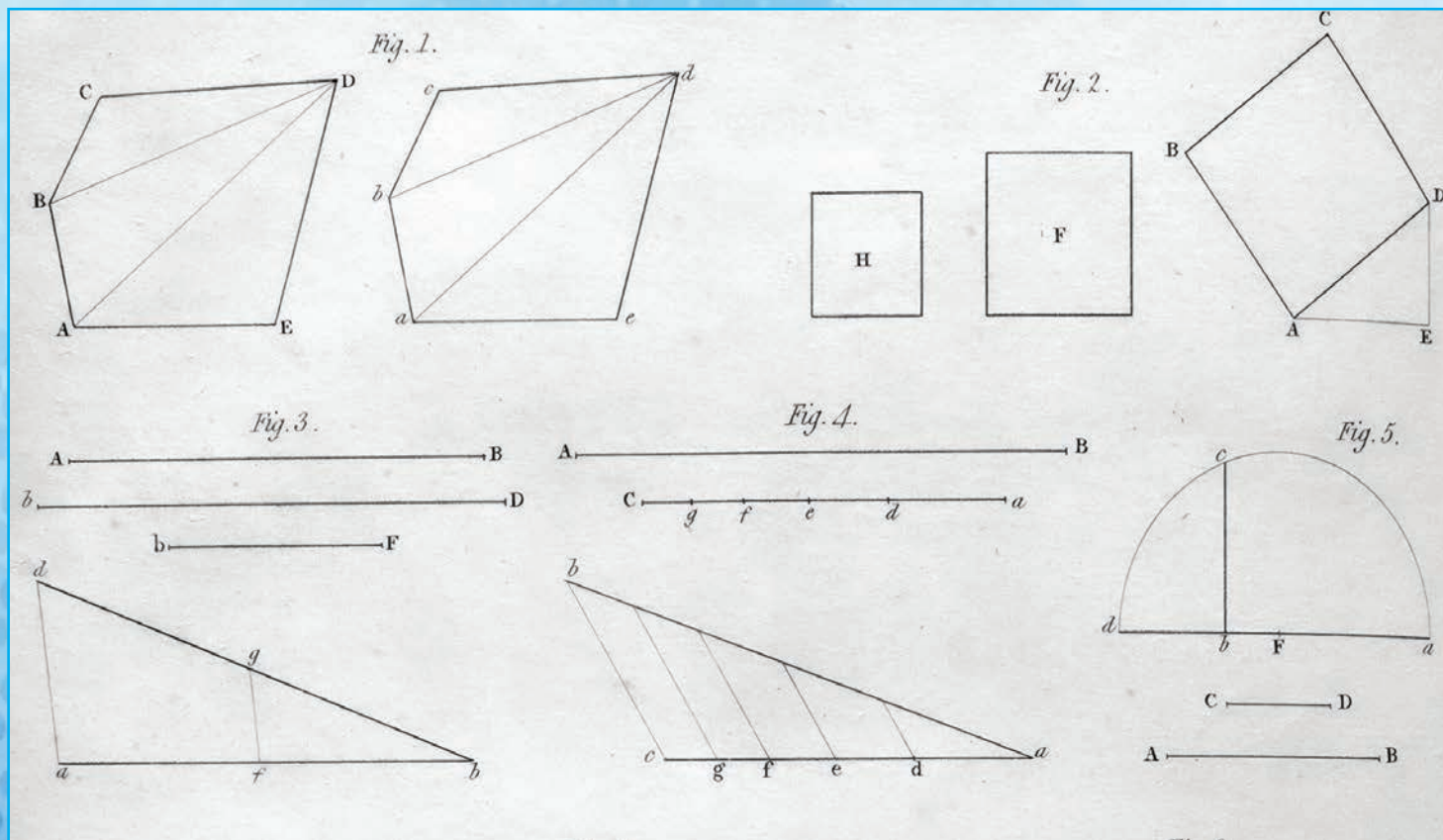
Noćni leptiri izdržava je mnoge vrste tica ko i šišmiše. Integralni su dio njeve ishrane i kad se više ne bi pojavljivali noćom, i tice bi vrimenom nestale. Tako vidimo da su vrste vezane jedna za drugu, baš ko što je svaki novi dan vezan za prithodno veće.

T. K. M.

Geometrija - matematika u 3D

Geometrija je nauka srodna matematiki, ona proučava oblike, obime i položaj u prostoru. Geometrija definiše šta čini krug, kocku i druge oblike. Nuz pomoć njeni zakonitosti, možemo izračunat tačnu zapreminu bilo koje posude, i još mnogo drugi korisni računanja bez koji bi teško bilo organizovat život. Počeci geometrija su upravo zato prastari, za nju su ne samo znali narodi antike već su je u iznenađujuće velikoj miri i koristili u svojim proračunima utvrđeni gradova, hramova, kuća i čega sve ne. Stari Egipćani su čak koristili geometriju u svrhu pridviđanja koliko će se izlit rika Nil od koje su životno zavisili čitave slojevi njegovog društva.

Mogli su izračunat s kojeg prostora se ljudi i stoka moraje privremeno uklonit, da ne strada u poplavama. Veliki doprinos Geometriji dali su stari Grci. Med njima su zablistala imena ko što je **Euklid**, on je 300-te godine p.n.e. napiso svoje kapitalno dilo Elementi. U njemu je na jednom mistu okupio sva poznata računanja u geometriji, što je postalo nika vrsta brošure za sve koji se više zanima za ovu nauku od običnog laika.

Vikovima kasnije nebrojeni matematičari držali su baš ovu Euklidovu knjigu u rukama, idući njegovim matematičkim stopama. Važno ime za geometriju je i **Pitagora**, poznat najviše po svojoj čuvenoj Pitagorinoj teoremi, koja se i dan danas pridaje u školama! Treće ime geometrije iz helenskog svita je svakako **Arhimed**, proučavo je ko niko prije krugove te dao velik doprinos razumivanju ovog geometrijskog oblika. Iz njegovi saznanja izrodili su se mnogi patent koji i dan danas koristimo. Ko što je Arhimedov vijak. Vikovima kasnije, tačnije u 17. viku Francuz **Rene Dekart** povezo je algebru s geometrijom. To su bili počeci analitičke geometrije, u njoj se geometrijski oblici predstavljaju ko pomoću brojeva i jednačina. Geometrija je svuda oko nas, to su naše ulice, znamenite zgrade u gradu, čak i autobusi koji jure livno desno rađeni s u skladu sa njenim pravilima i zakonitostima.

T. K. M.

Opojni miris biljaka

Mnogo biljke nas mame svojim mirisima. Miris lavande el kake druge slične biljke čoviku je prijatan i on ima želju da bliže pomiriše biljku. To neće škodit, al ima biljaka koje itekako mogu naštetit. Njev miris je opasan po zdravlje čovika, pokadkad i sam život. Jedna od zloglasni biljaka čiji miris je opasan je **tatula**. Njeni ljubičasto bili cvit izgleda bezopasno, al to opšte nije realno stanje. Miris je zdravo opasan. Vrlo brzo po udisanju ovog mirisa dolazi do razni tegoba u organizmu pa je odlazak lekaru što prije jedino što ima smisla. **Bunika** (na slici) je još jedna biljka čiji miris je opasan po čovika. Njen cvit nije naročito zanimljiv, brez obzira miris je takođe opasan. Bunika raste pored zapušteni stari putova kroz dolove, ne voli "betonsko okruženje". Ako prolazite kroz kaki šiprag sa kojekakim cvićem, svakako je

pametno ne prilazit cviću za koje pouzdano ne znate jel opasno el ne. Možda je bilja prid vama upravo Bunika.

Velebija je slideći na listi zloglasni biljaka. Velebijin cvit kasnije postaje jarko crvena bobica, što mami oko čovika. Al ove bobice nisu male trišnje, otrovne su. Ko i s drugim biljkama, bobice za koje ne znate kako utiču na čovika najbolje je ne dirat opšte. Zanimljivo da bi se i đurđevak mog nać na ovoj listi. Doduše sam miris nije opasan al dilovi ove biljke ukoliko se poidu mogu napraviti velike probleme zato što su otrovne za čovika. Pa je đurđevak najbolje samo pomirisat, ist nikako. Ove biljke vas podsćaje na što god važno u prirodi, a to je da uvijek učite i da budete sumnjićavi prid onim što ne poznate dovoljno. Oprez je na kraju krajeva majka mudrosti, tako poslovice kaže.

T. K. M.

Bizon - div evropske šume

Svit biljaka i životinja se drastično izminjo na tlu Evrope, velik činilac u tom procesu je sam čovik. Al nije ni jedini faktor. Tušta vrsti zbrisano je zbog izlovljavanja, pripovitka o evropskom bizonu doduše nije još taka. To je pripovitka o najvećem živom kopnenom sisaru Evrope, kadgod s brojnim srodnim vrstama goveda u svojem okruženju - danas potpuno sam. Kadgod uobičajeni prizor evropski šuma, danas pomalo nestvaran prizor za fotografisanje iz daleka.

Evropski bizon je već na prvi pogled sličan životinji koju znamo iz nebrojeni filmova o Divljem zapadu, to je naravno američki bizon el tzv. bafalo. Ipak, ove dve vrste goveda dili znatan evolutivni put kojim su išle podalje jedna od druge i svoji zajednički pridaka.

Ko i američki, evropski bizon ima snažno tilo. Odrasle jedinke mogu nagomilat težinu i do 800 kilograma, a zabiluženo je i brezmalu jedna tona! Evropski bizon za razliku od američkog koji je često na otvorenim prostranstvima, radije boravi u listopadnim i mišovitim šumama. Tajnovita je životinja, al opšte nije brezopasna. Samo cini svoj mir. Kad se osića ugroženo, napada iznenađujućom brzinom za nezgrapno mišićavo tilo i grbu koju ima iznad pridnji nogu. Evropski bizon uglavnom živi u manjim krdima, al nije ritkost da se stariji mužijak vrmenom odvoji i krene živit sam.

Kadgod je ova veličanstvena vrsta živila na širem prostoru Evrope, međutim zbog prikomirnog lova njevo stanište je danas još samo izmed Poljske i Bilorusije di su se zadržale guste šume kake su u davnini bile češći prizor po Evropi. Naročito su brojčano loše stajali posli Prvog svetskog rata, ritki priostali primerci iz zoološki vrtova uključeni su u program spašavanja vrste. Mire su vrmenom dale rezultate i oni su postepeno vraćani u divljinu i svoje prirodno stanište. Danas su strogo zaštićeni i njev lov je zabranjen, a brojčanost koja nije velika, stabilna je.

T. K. M.

Pluton - planeta el ne?

Dugo se za pluton smatralo da je deveta planeta našeg solarnog sistema. Nauka se međutim stalno koriguje, ne mete svoje propuste pod tepih. Tako je Pluton izgubio status planete koji je dobio trideseti godina prošlog vika.

U jednom viku planeta, u drugom štogod manje...

Ne tako davne 2006. godine Međunarodna astronomska unija usvojila je izmijenjenu definiciju šta određeno nebesko tilo čini planetom. Propozicije su jasne: mora kružiti oko Sunca; mora biti velika i imati sopstvenu gravitaciju. Mora imati loptast oblik koji je vrimeom našo način da eventualne satelite drži u svojoj orbiti, ali podalje od površine. Pluton ispunjava veći dio uslova, ali ne može baš svaki. Zato mu je dat status patuljaste planete.

I dalje zanimljiv astronomima

Ovim naravno Pluton nije postao manje zanimljiv za astronome. Naprotiv, samo je dobio na svojoj ekscentričnosti koja ga je i prije krasila među drugim planetama solarnog sistema. Godine 2015 neposredno uz Pluton prošla je svemirska letjelica New Horizons (eng. novi horizonti) i poslala na zemlju fascinantne fotografije ove još uvijek nedovoljno istražene planete. To je svit leda i polutame, jel Pluton je najudaljeniji od Sunca.

Ko zna, možda će neka nova istraživanja doneti novo iznenađenje. Ali bar na Plutonu sličnu planetu, da ne bude samo u kategoriji koja je samo zbog njega uspostavljena.

T. K. M.

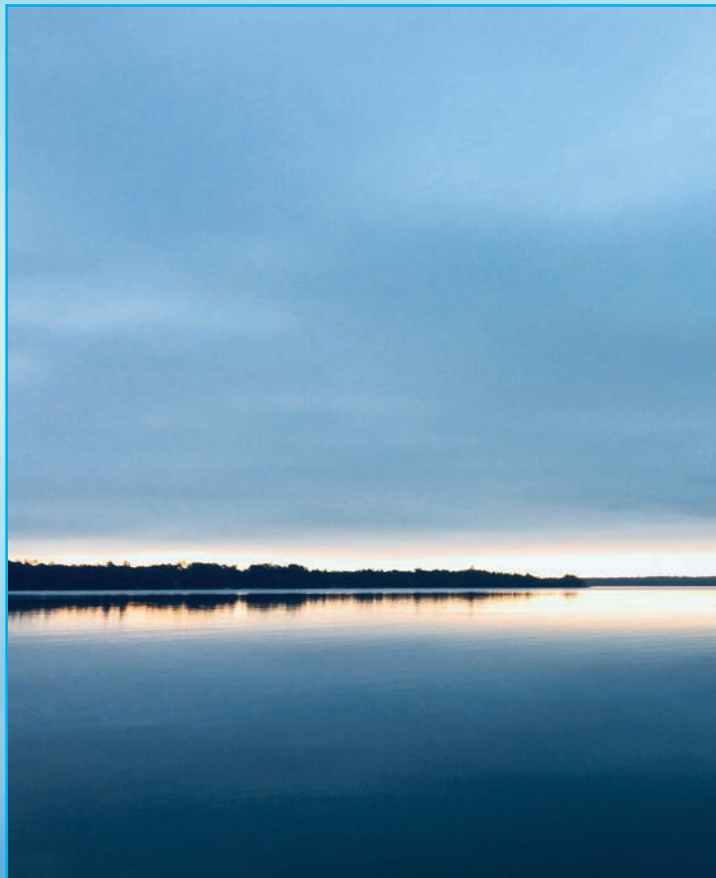

Slana jezera

Ime samo ukazuje da su ovo drukčija jezera, svojstva vode pa i sav život u njima bitno se razlikuju. Krunski razlog je salinitet vode, to jest nivo soli u vodi. I među slanim jezerima nije sve isto, digod je nivo soli blago povišen, a digod toliko visok da u njemu praktično nikake ribe ne mogu opstati!

Ima li svugdi po svitu

Slana jezera nisu vezana za određeno geografsko područje pa ni kontinent. Nalazimo ih svugdi po svitu, od Evrope do samog istoka Azije. U Sjedinjenim Državama također nalazimo ovakva jezera, jedno od najvećih nalazi se u saveznoj državi Juta. Slano jezero ima i Iran, tamošnji život ga naziva "Urmija". U Senegalima slano jezero lokalno stanovništvo naziva "Retba". Pokadkad, ovo jezero ima čak i vidljivo ljubičast odsjaj. To je zbog specifičnih mikroorganizama u jezeru, kadgod se ciklično namnože dovoljno stvaraju iluziju svojim tlaščima da je voda purpurne boje. U Rusiji slana jezera su Baskunčak i Elton. Zanimljivo da čak i na Antarktiku postoje mesta gdje nalazimo zdravo slane površinske vode.

Slano, slanije, najslanije...

Mnogi će na pomisao o najslanijem jezeru otići na "Mrtvo more" u Izraelu. Ipak, ovo jezero nije najslanije na svetu, ali jeste zdravo slano.

"Titula" najslanijeg jezera na svetu ide za Gaet'ale Pond u Etiopiji. Salinitet ovog jezera iznosi nevirovatno 43,3% soli! Laički, ova voda je oko dvanjst puta slanija od prosične morske vode! Slana jezera imaju složene geografske razloge zašto i kako nastaju. O tome bi se moglo napisati poseban tekst. Ali mi na njih treba da gledamo kao na još jedan dragulj prirode. A pomalo kao i na laboratoriju, u kojoj priroda eksperimentiše i prilagođava život još jednom ekstremu. Život vrije u dubinama okeana gdje temperatura uveliko prilazi sto stepeni, pa zašto ne bi našao način da ga bude i u zdravo slanoj vodi?

T. K. M.

Špenot - biljka snage?

Ako ste kadgod gledali crtane filmove s mornarom Popajom, onda ste sigurno vidili da on uvijek vadi konzervu špenota kad je u nevolji. To mu oma da ogromnu snagu, kojom rišava sve probleme.

Snaga u špenotu - mit el štogod drugo?

Ist špenot povrimeno, naročito frišak, jeste zdravo i dobro. Al ipak od tog Popajove snage neće bit koliko god se kljukali ovim ilom. Crtani film je jednostavno izmislio nike stvari oko Popajevog ilovnika. A prva je da od njega on postaje snagator.

Još dok je Popaj bio lik u starim crno bilim stripovima, pripisivala mu se snaga koju dobija od špenota. Ova bilja nema ta svojstva.

Puna je međutim gvožđa, što je dobro, jel stvara dosta kiseonika koji struji kroz krv i tako podmiriva potrebu svi organa za kiseonikom. Brez dovoljno gvožđa u krvi osićamo se umorno i brezvoljno.

S te strane, špenot zaista rišava nike stvari, al to zdrava osoba nikad neće uočit. Osobe s anemijom (slabokrvne osobe) sa zafalnošću će uvrstit ovu biljku u svoj ilovnik, jel im stvarno pomaže.

Crtani ima poso bit zabavan, ne naučno tačan

Dakle, misterija je razrišena. Popajova snaga ne dolazi od špenota. Međutim on svojim izbor ila daje pozitivan primer i podsća dicu da je ist povrće itekako važno.

T. K. M.

Šta idu kosmonauti?

Kad pomislimo na svemir i kosmonaute, imamo sliku u glavi o beskrajnom vožanju kroz galaksije. Al kosmonaut je i tamo daleko još uvijek čovik, mora kadgod i odmorit. A valja i poist štogod. Glad ide za čovikom di god se on zaputi.

Ilovnik med zvizdama

Izbor namirnica kosmonauta ne razlikuje se tušta od onog što mi idemo na Zemlji. Samo se drukčije pripravlja i unosi u organizam. Kosmonauti idu meso, povrće, testeninu, pirinač, voće, itd. Razlika je u tom što je njeva rana u specijalnim kesicama u kojima opšte nema ajera. Tako obrok traje višestruko duže i ne ukvari se. Namirnice spremaje nutricionisti koji dobro znaje sve napore i potribne kosmonauta. Njev organizam traži dodatne izvore vitamina i minerala. To dobijaje kroz kapsule jednim dilom a drugim kroz obroke.

Užna na svemirski način

Ist u bestežinskom stanju samo zvuči zanimljivo. Al u praksi opšte nije. Zalogaji vam biže, svaka mrva koja ostane nepoidena vrzma se oko vas ko mušica, jel nema di otić. Zato je važno da kosmonauti naprave što manje strvi svojim ilom. Zato kosmonauti ne nose kruz na svoja putovanja već kojekaka tista koja se mogu grist, a da se ne mrve. Razne tortilje i slična tista su dobar primer.

A piće?

Naravno, posli dobrog ila valja štogod i popit. O alkoholu se u svemirskim kapsulama ozbiljno ni ne divani. Svi članovi posade moraje bit potpuno trizni dok se na vrata na Zemlju. Pije se voda, razni gotovi čajevi, mliko, voćni sokovi, itd. Svi napitci se unose isključivo na cevčicu. Jedino je to ciguran način da kapi neće završiti u kabini, di mogu napraviti kaku štetu na elektroniki kapsule.

Od pionirski dana čovikovog odlaženja u svemir, ilovnik kosmonauta napravio je velik korak naprid. Ila su raznovrsnija i ukusnija, kadgod se sve ilo u suvim kockama koje su krcate hranjivim materijama. Puno se stvari prominilo, samo bojazan kosmonauta da će mu zalogaj uteć nije. Odsustvo gravitacije tu osobenost užne u svemiru ljubomorno čuva.

T. K. M.

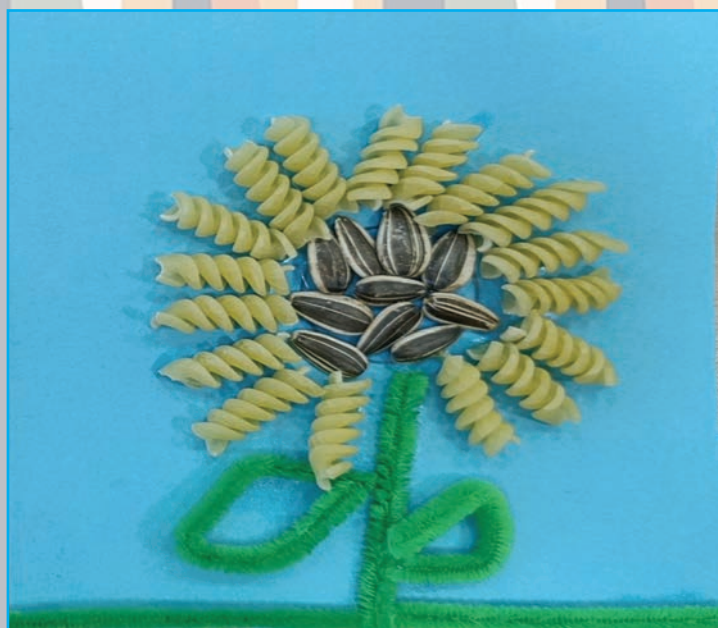

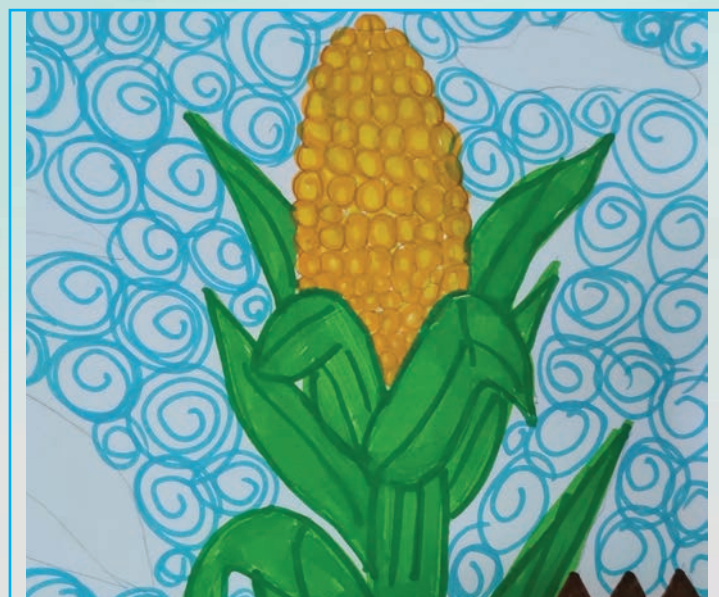
Septembarski suncrokreti i kuruzi

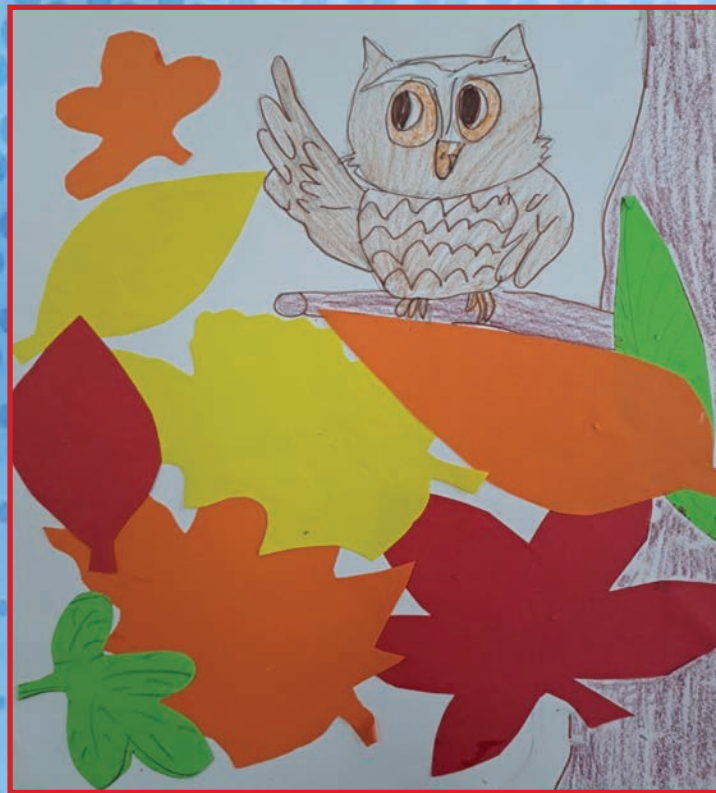
Draga dico, prid vama je dvi strane nove rubrike u vašem i našem "Tandrčku", posvićene su vašim kreativnim radovima na časovima bunjevačkog. Pošto mnogi od vas zdravo vole crtati, odlučili smo da malo proširimo mogućnosti lista kako bi što više od vaše kreativnosti dospilo u novine. To je odličan način ne samo da pokažete svima koliko ste dobri u crtanju, već i koliko ste vredni u školi!

U ovom broju tema su **suncrokreti i kuruzi**. Pristiglo nam je zaista nemali broj sjajni radova a mi smo se potrudili da što više crteža bude u ovom, oktobarskom broju. Ako koji rad možda i nije tu, nemojte klonit. Uvijek ćete imati slideći misec i slideću temu. Samo budite vredni i strpljivi.

T. K. M.

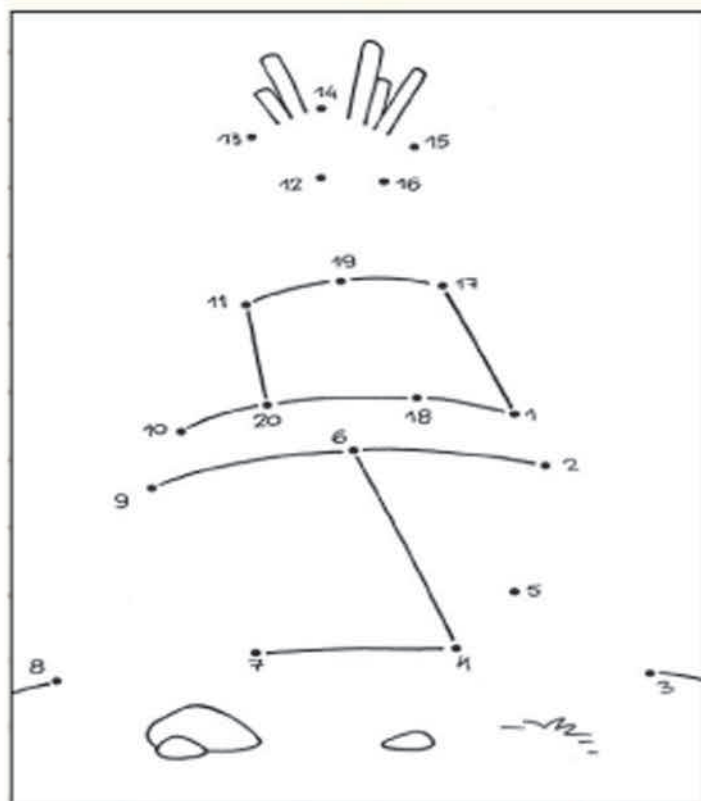
Radovi učenika OŠ "Bosa Milićević" iz Novog Žednika

Radovi učenika OŠ "Bosa Milićević" iz Novog Žednika

PRONADI RAZLIKE IZMED DVI SLIKE!

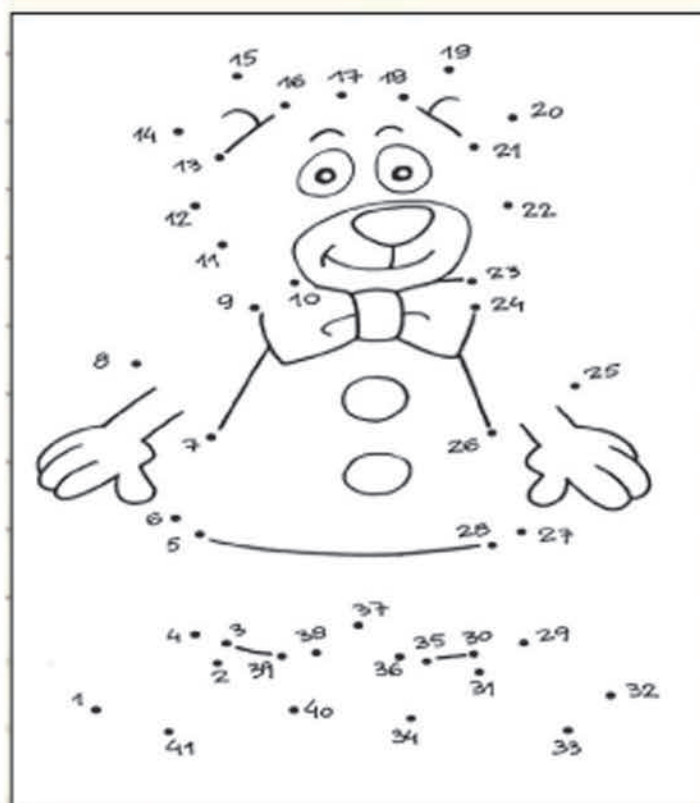
SPOJI BROJEVE I PRONADI ZAGONETNI LIK!

PRONADI PUT IZ LAVIRINTA!

PRONADI RAZLIKE IZMED DVI SLIKE!

SPOJI BROJEVE I PRONADI ZAGONETNI LIK!

PRONADI PUT IZ LAVIRINTA!

VICOVI

UVIK TU

Na koga uvijek možeš računati u životu?

Na digitron.

ZATO

Lista učiteljica Josinu svesku:

- Joso, zašto ti nisi radio domaći iz matematike?
- Koji domaći?
- Kazala sam da uradite svi tablicu množenja sa devet...
- A, to... Uradio sam ja. Samo sam računao napamet u sebi pa nisam ništa zapisivo.

RADIĆE, IPAK

Dono Šime niki pokvaren stari TV u servis:

- Majstore, ima ton, al opšte nema sliku, šta bi moglo biti?
- Moglo bi biti da sad imaš unikatni radio.

VRIDAN KO ČELA

Burgija što god Josu cilo prijavodno u avliji, pa mu se na ogradi pojavi komšija:

- Jal komšo, možeš mi malo pozajmit tu bušilicu?
- Bušilicu? A šta će ti?
- Da odspavam još malo.

TO JE TO

Šta ima četiri noge i više "um-um"?

Krava koja ide u unutraške.

ISKRENOST NA ČASU HEMIJE

Pita nastavnik Maru:

- Kake bi ti mire opreza napravila da ova opasna hemikalija dospe u etar?
- Nastavniče, dugačke. Zdravo dugačke.